

grote glazen kooi, 'n oud terrarium als verblijfplaats had „gestoffeerd” met watten en veeren, strooi en houtwol, mos en papier en met alles en nog wat, waarvan zoo'n muis zich kan bedienen om er 'n geriefelijke woning van te fabriceren.

Vandaag hebben we einde April 1923! *Eliomys quercinus* is nog immer in leven, slaapt door den dag, gaat op roof uit 's nachts.

Haar „roof” bestaat uit appels en „apenootjes”, uit stukjes kaas en uit, hoe meer hoe liever, vleesch.

Vleesch is haar lievelingskost.

Ons medelid, de heer Funke, leeraar aan de H. B. S. en Gymn., heeft ook 'n tijdlang 'n grote hazelmuis in observatie gehad. Hij „voerde” ze vooral met muizen.

Op levende en doode muizen was z'n hazelmuis verzet.

Waarom of we dit memoreeren?...

Wijl 'k wel 'ns hoorde verluiden dat de hazelmuis alléén goed of, beter gezegd, slecht genoeg is om zich te vergripen aan fruit, liefst aan fijn fruit.

Neen, neen, *Eliomys quercinus* dient nog voor iets anders.

Zij die, kraehtens heur maaksel en gedragingen, beter dan welk ander dier ook, in staat is om zoo nu en dan 'n bezoek te brengen aan huis- en bosemuizen, houdt onder dat „ongedierte” niet zelden 'n flinke opruiming.

„Doelmatigheid” in de natuur?!...

Laten we haar niet „oversehatten”, doch ook niet „ondersehatten”.....

J. C.

ONDER-OLIGOCEEN MET FOSSIELEN.

'n Goed jaar geleden ontdekten wij bij Belvédère iets, 't welk hier ter plaatse tot daartoe aan de aandacht der Geologen was ontsnapt, n.m.l. onder-Oligoceen zand met fossielen.

Dat elders wel eens indrukken van fossielen, soms fossielen, wier schaal in ijzerhydroxyd is overgegaan, voorkomen, wist men al lang.

Wijlen Casimir Ubags o.a. in de „Geologische aardvorming van Limburg” noemt een viertal fossielen, welke hij in „Tongrien inférieure”, „zand van Lethen”, in onder-Oligoceen dus vond tusschen 't dorp Smeermaas en Hoelt.

J. van Baren (de Bodem van Nederland, p. 362) spreekt wel van fossielen in dit zand, geeft echter geen juiste vindplaats aan.

Alleen vermeldt hij smalle, eenige e.M. lange, bruingekleurde boorgangen van wormen in de onder-Oligoceene zandgroeve aan den westelijken voet van den Ubagsberg.

Blijkens den „Catalogus van de Geologische verzamelingen der Rijks Hoogere Land-, Tuin- en Boshouwschool te Wageningen”, door J. v. Baren en C. H. Oostingh, deel 1, pag. 32, komen te Klimmen ook dergelijke fossielen voor. Immers de Catalogus vermeldt uit deze plaats: „afdruk van een bivalve uit Tongersch (Lethensch) zand met verharde laagjes.”

Tussehen de (oude) fabriek „Belvédère” en 't kantoor is sinds verleden jaar eene vrij grote ontsluiting van „Tongrien inférieure”.

't Zand zit er ter dikte van minstens vier Meter en rust onmiddellijk op 't krijt.

Meer naar Smeermaas toe wordt de laag altijd dikker en bereikt wel 12 Meter.

In vochtigen toestand ziet 't zand roodbruin bruin van 't vele ijzerhydroxyd.

Wordt 't in grote en kleinere brokken 'n tijdlang blootgesteld aan zon en wind, zoodat 't goed droog is en breekt men dan deze zandbrokken voorzichtig door, dan ziet men op de breukvlakken tal van vrij goed geconserveerde afdrukken van fossielen, soms vindt men ook steenkernen.

't Is me mogelijk geweest om in een paar uren tijds aldus een twintigtal fossielen te verzamelen.

Ik heb vaak getracht in zoo'n zelfde zand op den St. Pietersberg fossielen te vinden. 't Mocht me nooit lukken.

JOS. CREMERS.

DILUVIALE ZOOGDIEREN.

Mammouth. Mammouthresten komen in Limburg nog vrij veel voor.

't Natuurhistorisch Museum beschikt over niet minder dan 12 kiezen en 4 slaganden.

Drie dezer slaganden werden opgebaggerd uit de Maas (Itteren, Maasbracht, Linne), één komt uit de grintgroeve van Belvédère.

Van de kiezen komen er één uit de Maas bij Swalmen, zes bij Roosteren, één uit de grintgroeve „Belvédère”, één uit de groeve oogeblikkelijk geëxploiteerd door de stad Maastricht (werklozen) boven op 't Caberger plateau, twee uit de grintgroeve „de Waal”, groeve door ons gedoopt „de Mammouth-groeve”, wijl ze in korten tijd bereids zoo veel Mammouth-materiaal opleverde. 'n Groot beenstuk is eveneens uit haar afkomstig.

Nog bevinden zich in 't Museum fragmenten van een schouderblad van een Mammouth, eveneens uit „Belvédère”.

Rhinoceros. Rhinocerosresten zijn in de buurt van Maastricht evenmin heel zeldzaam.

In de grintgroeve „Belvédère” vond men een kaak, waarin nog een drietal tanden, alsmede een rechter voorpoot en een losse kies. Uit de groeve „de Waal”, de „Mammouth-groeve” kwamen een kies en een middenvoetsbeentje te voorschijn.

Dit alles berust in 't Museum, waarin zich ook verschillende vondsten van **herten** en **paarden** uit 't diluvium bevinden.

JOS. CREMERS.

NIEUW LID.

Z.Eerw. Heer Nillesen, pastoor, Bemelen.